

L'IGUALADÍ

La República, governada pels republicans històrics acabdillats per Lerroix, havia d'esdevenir fatalment un berenar de negres. Per això, el doctor Albiñana, pot fer impunement el que fa.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 51

IGUALADA, 10 DE MARÇ DE 1934

Panorama polític

Som allà on érem. El darrer canvi del Govern central, no ha tingut altre objecte que el de perllongar, una miqueta més, la temerària interinitat que han estat tots els governs Lerroix. La República, podríem dir, segueix malalta. L'han fet canviar de jeia, un xic més cap a la dreta, i tot ha quedat igual.

Aquest perllongament, però, ha encrespat més i més els enemics de la democràcia d'una i altra banda i han sorgit les primeres espurnes de la lluita incivil que es congria.

L'obra generosa —massa lenta i legalista— que havia iniciat la democràcia d'esquerra, corre el perill de frustrar-se. Ha començat ja la deserció en els rengles democràtics.

Es evident que no tots els esquerrans es troben en situació moral i material —ambdues a considerar— per a mantenir, malgrat tot, la seva fe en la democràcia i lluitar novament per tal de reinstaurar-la.

Per això no és estrany que comencin a fer-se perceptibles els esfralls que ha ocasionat a l'esperit del 14 d'abril, el ràpid ascens de les forces, més que dretistes, antirepublicanes, engegades i engrescades a voler mantenir els predominis ignominiosos dels temps de la monarquia i, àdhuc, de la dictadura.

L'esforç dels homes de la República, no ha estat comprès per les classes conservadores del país. Elles, des dels seus inicis, boicotejaren el nou règim perquè volia reivindicar, pel camí de la llei i de la legalitat, el dret de l'home que treballa a viure amb dignitat i garanties.

Com a conseqüència d'aquesta ceguera, veiem com a grans gambades es camina vers un punt àlgid de desorientació i desesperació. A una i altra banda de la democràcia imperen l'odi i l'enegament. Si no es produeix ràpidament un va-i-tot dintre els rengles democràtics, correm el perill de veuren's embolcallats tots per l'onada negra que es perfila terres enllà.

Catalunya és avui —i creiem que ho seria demà— el refugi autèntic d'aquell esperit popular del 14 d'abril. Per a mantenir-lo, cal que els seus governants, des de la Generalitat fins al municipi més modest, es tracin un camí a seguir i el segueixin, sense estridències inútils, però sense vacil·lacions. Catalunya, si els seus governants saben copsar els batecs del poble, no serà engolida per les aigües, siguin del color que siguin, sempre terboles del feixisme.

Represa de la «Revista de Catalunya»

Sota el mecenatge del senyor Conseller de Cultura de la nostra Generalitat hom publicarà de bell nou aquesta important revista que pel propinent juliol farà deu anys que començà a sortir per primera vegada amb l'entusiasme del seu director senyor A. Rovira i Virgili, la qual cosa significa per a la gent estudiosa de casa nostra, quelcom d'una vàlua extraordinària, digne, fins i tot, d'ésser marcat amb pedra blanca. I valgui el ditirambe en gràcia si no d'una primordial exactesa, almenys pel

que conté d'admiració envers una obra d'alta política i d'alta cultura absolutament necessària a Catalunya.

Hem fet aquest petit introit per asabentar els nostres lectors, —la majoria d'ells amb seguretat que ja ho saben— de la imminent represa de la «Revista de Catalunya», la qual opinem que no hauria de faltar a la taula de tot veritable català estudiós ni a la biblioteca de cap home inquiet i anhelós de les millors realitzacions espirituals, puix que és —ho ha estat i ho serà, almenys així ho esperem i tot ho fa creure així— l'eina eficaç i idònia per a la comprensió d'innúmers problemes intel·lectuals: el mateix respecte de l'enaltiment perso-

nal de l'individu, que pel que es refereix a l'elevació del poble en general.

Sembla que la nova represa serà també una orientació inèdita en la revista, en el sentit d'imprimir-li un séc més ampli, —pancatalanista— per tal que esdevingui la revista de Catalunya per antonomàsia la qual cosa, no cal dir, és molt desitjable, car, per bé que no manquen revistes de to al nostre país, no és menys veritat que pateixen el defecte de llur excessiva especialització. Tenim *La Revista*, tenim *Art*, tenim *Criterion*, i encara d'altres, que evidentment serveixen un matís determinat de la cultura, desitjable i eficaç, però manquen del sentit ecumènic, això és, del sentit general que escau a una publicació adreçada a enaltir en un radi extens la població de Catalunya.

A més a més del que diem, hem de fer remarcar, encara, la conveniència primordial que la «Revista de Catalunya» no ho sigui solament pel títol. Ans encara, que esdevingui el ressò noblement encoratjador de les altes iniciatives polítiques i culturals de tota la nostra gent, i sigui tot el contrari d'una veu en el desert. Car, recordem els sis anys esponerosos que menà durant la seva primera època sota la direcció atenta i acurada del seu fundador A. Rovira i Virgili. Aleshores (1924) que vivíem en plena petjada dictatorial, la revista comptava un nombre tan respectable de subscriptors que a més a més de tenir vida pròpia, significava un bon negoci editorial. En canvi, en caure Primo de Rivera tot l'entusiasme palesat pels innombrables subscriptors sembla que minvà tan considerablement que la revista hagué de plegar. Dos anys després s'inicià una represa d'aquesta publicació sota la prestigiosa direcció del senyor Ferran Soldevila —puix que el senyor Rovira i Virgili es trobava completament ocupat en la seva obra «Història Nacional de Catalunya». Ara bé: el senyor Soldevila —fermança de bon gust i de solvència— imprimí un sentit molt lloable a la revista i hi introduí àdhuc, tot servant-ne les característiques essencials, millores ben notables: noves seccions i noves modalitats de la cultura. Mes, debades. La «Revista de Catalunya» sortí dos anys escassos, amb una vida poc exuberant i malgrat de la bona voluntat de tots—director i col·laboradors—hagué de plegar per la manca d'atenció del públic, d'aquell públic compost de persones que durant el despotisme de la Dictadura es subscribia a revistes i a llibres i anava al teatre català per donar sortida a les seves vehemències menys tingudes pels esperons d'una *coterie*.

En la present avinentesa en què el

senyor Ventura Cassol, —Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya —amb una tenacitat que l'honora, ha decretat la protecció a la revista que sortirà aviat, ens hem de felicitar pel bon encert que això evidencia i hem de fer vots perquè tothom s'adoni de la importància especial que aquestes iniciatives d'enaltiment de la nostra mentalitat pressuposen. Cal, doncs, saludar la nova represa de la «Revista de Catalunya» amb una joia veritable.

Cal afermar a Catalunya un sentit cultural ben intens si verament es desitja l'assoliment fecund d'una política de prestigi. Amb analfabets no és possible fer obra durable. Ans tan solament enmig de col·lectivitats educades i preparades per una bona escola amb la consegüent saturació dels elements idonis a la creació d'un poble civilitzat i alliberat de sécs primaris pot dreçar-se esplèndida i ingent la llibertat autèntica que possibilita i fa efectiva la dignitat personal i col·lectiva.

JOSEP MASSANA.

Visites agradables

Les més de les vegades que he anat a la veïna ciutat d'Igualada, han passat pel meu interior dues sensacions: una de satisfacció al trobar-m'hi i l'altra de profunda pesantor al retornar de nou a la nostra pròpia vila natal. Alguns, tal volta, no s'explicarien els motius; però, amics lectors, és tan palesa i íntima aquesta afirmació, que per això i des de les columnes d'aquest digne portaveu dels republicans tots del nostre republicanitzat districte, m'he proposat demostrar-vos-ho explícitament.

En data 25 del proppassat mes de febrer, junt amb quatre companys més d'ací a Capellades per assumptes cooperatistes, tinguérem necessitat de fer un viatge aquí a Igualada a la recerca d'alguns amics i companys de la Federació Comarcal de Cooperatives, i, de pas, aprofitarem l'avinentesa per anar a visitar també a alguns altres amics cooperatistes de «La Econòmica», els quals es dignaren molt atentament a ensenyar-nos el seu propi, magnífic i grandios estatge social. Però, amics meus: quin serà l'element demòcrata i progressista, que, al moment, no es sentirà pres per un goig espiritual immens al veure d'a prop l'obra gegantina allí establerta?... I molt més, precisament a l'observar que en el seu espaiós Saló Cafè, durant aquelles hores de repòs, hores enterament fraternals i harmonioses, s'hi aixoplugava aquell gran nombre d'associats, els quals amb envejable companyonia, confraternitzaven els uns